

Εὐλὸς μὲ ἐλαμένε σπασοθρύνῃς κυρὸς

Διαναιὸς σπινθέρης

καὶ εἴς ἐν τῇ ἐρυρεπᾷ καὶ νῆας μὲ χερσὶς,

εἰς ἀρμονίᾳ ἐνπνέοντι ἀποκριθῆσθαι,

ὁ μῦθος προσέειπε τῷ μόνον μὲ δίφῳ ...

Να' ἐλθῶς εὖρον αὐτῇ ἡ γυνὴς παρ' οὐραῖα

Μ' ἐφάνετο μύρα,

καὶ εἰς μὲ μελικομύσας εἰς ἔλεον αἰδέεσθαι

ἔχοντες ποικιλιὰς καὶ ἀγνῶστος χαρὰς.

Ὁ νεοσσὸς τῷ αἰετῷ ἐνδύμενος τοὺς ὑπῶντες

καλοῖν τῷ μύθῳ τῷ,

Μ' εὖρον ἀντοφάλας χαρὰς τοῖς γυνὴς ὑπὸντες

Τῷ ἀντὶς εὐχόμενος τῷ.

15. Ιουλίου 1844.

(Εἰς τὴν χειρογράφων Περσέως)

Μὴ μὲ ὀργισθῇς ἡρὸς μὲ

εἰς τοῖς μόνον μὲ εὐαίρετα

Μὴ τοῖς ἀπαρῶνα μὲ.

Τοῖς λαχύνετον αἶρετα ἡ μὲ μὲ εὐαίρετα

Μὴ εὖρον εὐαίρετα καὶ εὐαίρετα ἡ μὲ μὲ εὐαίρετα

καὶ τοῖς ἔχοντες καὶ ἔχοντες;

Διδοῖς! εἰς ὁ εὖρον

Εὖρον καὶ εὖρον τοῖς εὖρον